DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Odbudowy

WARSZAWA **Nr. 2** **10 GRUDNIA 1945 R.**

TREŚĆ:

29

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r

o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W celu umożliwienia racjonalnego przeprowadzenia odbudowy stolicy i dalszej jej rozbudowy zgodnie z potrzebami Narodu, w szczególności zaś szybkiego dysponowania terenami i właściwego ich wykorzystania, wszelkie grunty na obszarze m. st. Warszawy przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu na własność gminy m. st. Warszawy.

Art. 2. Dekret niniejszy stanowi podstawę dla przepisania we właściwych księgach hipotecznych na rzecz gminy m. st. Warszawy tytułów własności gruntów, określonych w art. 1.

Art. 3. Odpowiedzialność gminy m. st. Warszawy za istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu obciążenia hipoteczne gruntów, które przechodzą na jej własność, będzie uregulowana odrębnymi przepisami.

Art. 4. Terminy i tryb obejmowania w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy gruntów, określonych w art. 1, ustali w rozporządzeniu Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Art. 5. Budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na gruntach, przechodzących na własność gminy m. st. Warszawy, pozostają własnością dotychczasowych właścicieli, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 6. (1) Gmina m. st. Warszawy może wyznaczyć właścicielowi przedmiotów, znajdujących się na gruncie, który przeszedł na własność gminy i został przez nią objęty w posiadanie, stosowny termin dla zabrania tych przedmiotów. W razie bezskutecznego upływu terminu własność tych przedmiotów przechodzi na gminę m. st. Warszawy.

(2) Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynków, z wyjątkiem budynków zniszczonych, które według orzeczenia władzy budowlanej ze względu na stan zniszczenia nie nadają się do naprawy i powinny ulec rozbiórce.

Art. 7. (1) Dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

(2) Gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne — ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

(3) W razie uwzględnienia wniosku gmina ustali czy przekazanie gruntu nastąpi tytułem wieczystej dzierżawy, czy na prawie zabudowy, oraz określi warunki, pod którymi umowa może być zawarta.

(4) W przypadku nieuwzględnienia wniosku, gmina zaofiaruje uprawnionemu w miarę posiadania zapasu gruntów—na tych samych warunkach dzierżawę wieczystą gruntu równej wartości użytkowej, bądź prawo zabudowy na takim gruncie.

(5) W razie niezgłoszenia wniosku, przewidzianego w ust. (1), lub nieprzyznania z jakichkolwiek innych przyczyn dotychczasowemu właścicielowi wieczystej dzierżawy albo prawa zabudowy, gmina obowiązana jest uiścić odszkodowanie w myśl art. 9.

Art. 8. W razie nieprzyznania dotychczasowemu właścicielowi gruntu wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy, wszystkie budynki, położone na gruncie, przechodzą na własność gminy, która obowiązana jest wypłacić właścicielowi ustalone w myśl art. 9 odszkodowanie za budynki, nadające się do użytkowania lub naprawy.

Art. 9. (1) Odszkodowanie za grunty, należne w myśl art. 7 ust. (5) oraz odszkodowanie za budynki, należne w myśl art. 8, ustala miejska komisja szacunkowa. Odszkodowanie to wynosi, jeżeli chodzi o grunty — skapitalizowaną wartość czynszu dzierżawnego (opłaty za prawo zabudowy) gruntu tej samej wartości użytkowej, a jeżeli chodzi o budynki — wartość budynku. Odszkodowanie wypłaca się w miejskich papierach wartościowych.

(2) Prawo do żądania odszkodowania powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia objęcia gruntu w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy i wygasa po upływie lat 3 od tego terminu.

(3) Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Skar-

bu określi w rozporządzeniu skład i tryb postępowania miejskiej komisji szacunkowej, zasady i sposób ustalania odszkodowania oraz przepisy o emisji papierów wartościowych, przeznaczonych na ten cel.

Art. 10. Pisma, dotyczące przekazania tytułu własności gruntów na rzecz gminy m. st. Warszawy, oraz pisma dotyczące ustanowienia wieczystej dzierżawy i prawa zabudowy na rzecz dotychczasowych właścicieli gruntów, wolne są od opłaty stemplowej, a wnioski i wpisy hipoteczne, dotyczące tych czynności, wolne są od opłat sądowych i hipotecznych.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomółka

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 279 z 1945 r.)

30

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o prawie zabudowy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. (1) Państwo lub związki samorządu terytorialnego, będące właścicielami gruntu, mogą ustanowić na rzecz innej osoby na całości lub części tego gruntu prawo wzniesienia jednego lub większej ilości budynków na czas i za wynagrodzeniem, oznaczonymi w umowie (prawo zabudowy).

(2) Osoba, która od właściciela gruntu uzyskała prawo zabudowy, nabywa co do budynku prawo własności, a co do gruntu prawo użytkowania.

(3) Umowa, ustanawiająca prawo zabudowy, powinna być pod nieważnością zawarta w formie aktu notarialnego.

(4) Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Odbudowy określi w rozporządzeniu sposób ujawnienia w księgach hipotecznych (gruntowych) odrębnego prawa zabudowy i praw rzeczowych na tym prawie.

Art. 2. (1) Umowa, ustanawiająca prawo zabudowy, powinna zawierać:

a) zobowiązanie nabywcy prawa do rozpoczęcia i zakończenia budowy w ściśle oznaczonych terminach,
b) określenie rodzaju i technicznych warunków wykonania budynku i utrzymywania go w należytym stanie,
c) warunki i termin odbudowy w razie zniszczenia lub rozbiórki budynku w czasie trwania umowy,
d) wysokość opłaty za prawo zabudowy i sposób jej uiszczania.

(2) Niedotrzymanie tych warunków przez nabywcę prawa zabudowy powoduje rozwiązanie umowy. W tym przypadku nabywcy prawa zabudowy nie służy prawo zatrzymania z tytułu dokonanych robót.

Art. 3. (1) Prawo zabudowy może być ustanowione na czas nie krótszy niż lat 30 i nie dłuższy niż lat 80.

(2) W ostatnich pięciu latach przed upływem czasu, na który umowa była zawarta, prawo zabudowy może być przedłużane za zgodą stron na okresy czasu, nie przenoszące każdy lat 20.

Art. 4. Z upływem czasu, na który ustanowione zostało prawo zabudowy, a także w razie wcześniejszego rozwiązania umowy (art. 2) budynek przechodzi na własność właściciela gruntu za wynagrodzeniem, którego wysokość określi umowa.

Art. 5. (1) Prawo zabudowy może być zbywane, dziedziczone i obciążane. Ustanowienie służebności wymaga wyraźnej zgody właściciela gruntu.

(2) Obciążenia, ustanowione przez nabywcę prawa zabudowy, ciążą wyłącznie na budynku.

Art. 6. (1) Prawo zabudowy będzie wpisane do wykazu księgi hipotecznej (gruntowej).

(2) Jeżeli grunt nie ma urządzonej księgi hipotecznej (gruntowej), ustanowienie na nim prawa zabudowy może nastąpić przy równoczesnym założeniu księgi.

Art. 7. (1) Wraz z wygaśnięciem prawa zabudowy skutkiem upływu czasu wygasają wszel-

kie prawa rzeczowe i ciężary, zapisane przez nabywcę prawa zabudowy w księdze hipotecznej (gruntowej).

(2) Wierzyciel, który utracił hipotekę wskutek wygaśnięcia prawa zabudowy, uzyskuje ustawowe prawo zastawu na roszczeniu nabywcy prawa zabudowy do wynagrodzenia, przewidzianego w art. 4.

Art. 8. Wszelkie podatki i opłaty państwowe i samorządowe, przypadające z gruntu, na którym ustanowiono prawo zabudowy, ciążą na nabywcy tego prawa.

Art. 9. Prawa zabudowy, ustanowione przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, podlegają przepisom dotychchczasowym.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Odbudowy.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach unormowanych dekretem niniejszym, w szczególności: art. 542 [1 - 27] tom X cz. I Zwodu Praw, ustawa z dnia 26 kwietnia 1912 r. o prawie zabudowy (Dz. u.p. austr. Nr. 86) i rozporządzenie rządu Rzeszy z dnia 15 stycznia 1919 r. o prawie zabudowy (Dz. u. Rzeszy str. 72).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 280 z 1945 r.)

31

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Dekret niniejszy dotyczy budynków, położonych na obszarze miast i osiedli o charakterze miejskim.

(2) Ilekroć w dekrecie niniejszym użyto wyrażenia „właściciel budynku" należy przez nie rozumieć również będących w posiadaniu budynku prawnych następców właściciela, osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli budynek oddany został na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownika budynku.

(3) Budynkiem zniszczonym w rozumieniu dekretu niniejszego jest budynek, znajdujący się wskutek działań wojennych albo niszczycielskiej działalności okupanta w takim stanie, że według orzeczenia władzy budowlanej powinien ulec rozbiórce.

(4) Budynkiem uszkodzonym w rozumieniu niniejszego dekretu jest budynek, który wskutek przyczyn, o których mowa w ustępie poprzedzającym, znajduje się w stanie niezdatnym w całości lub części do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej doprowadzony do stanu używalności.

(5) Przepisy, dotyczące budynków uszkodzonych, stosuje się odpowiednio do budynków niewykończonych.

II. Rozbiórka budynków zniszczonych.

Art. 2. Właściciel budynku zniszczonego obowiązany jest na wezwanie władzy budowlanej bądź organu powołanego do odbudowy miasta przystąpić bezzwłocznie do rozbiórki budynku i dokonać jej w terminie oznaczonym. Materiały uzyskane z rozbiórki powinny być usunięte z terenu, chyba że są potrzebne do odbudowy budynku.

Art. 3. (1) Jeżeli właściciel nie wykona obowiązku, przewidzianego w art. 2, władza budowlana albo organ powołany do odbudowy uprawnione są do wykonania powyższych czynności.

(2) W tym przypadku materiały, uzyskane z rozbiórki, przechodzą na własność osoby prawnej, której organ przeprowadza rozbiórkę budynku.

Art. 4. (1) Władza budowlana bądź organ powołany do odbudowy uprawnione są do przeprowadzania zbiórki materiałów budowlanych z budynków zniszczonych, pozostających bez opieki.

(2) Materiały te przechodzą na własność osoby prawnej, której organ zarządził zbiórkę—z przeznaczeniem na cele odbudowy. Właściciel budynku, z którego zabrano materiały, nie ma prawa do żądania zapłaty.

III. Naprawa budynków uszkodzonych.

Art. 5. (1) Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ustala rodzaj i warunki pomocy Państwa na cele naprawy budynków dla właścicieli tych budynków oraz instytucyj i zrzeszeń, wymienionych w art. 7, dokonywujących napraw na rachunek i w zastępstwie właściciela.

(2) Pożyczki udzielane na ten cel z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucji kredytowych obciążają z mocy prawa nieruchomość, podlegającą naprawie, z ustawowym pierwszeństwem hipotecznym przed wszelkimi długami i prawami hipotecznymi bez względu na datę wpisu pożyczki, udzielonej na naprawę.

(3) Odszkodowanie pogorzelowe od instytucji ubezpieczeniowej służyć będzie przede wszystkim na zaspokojenie należności instytucji, która udzieliła kredytu na naprawę, z pierwszeństwem hipotecznym przed innymi wierzycielami hipotecznymi.

(4) Do hipotecznego zabezpieczenia pożyczek, wymienionych w ust. (2), uprawnione są na równi z właścicielem instytucje wymienione w art. 7 oraz instytucje kredytowe udzielające kredytu.

Art. 6. (1) Lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy budynku uszkodzonego nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego. Jednak udzielenie pożyczki z funduszów państwowych na naprawę budynku może być uzależnione od przekazania do dyspozycji władzy mieszkaniowej określonej liczby lokali, które będą uzyskane po dokonaniu naprawy.

(2) Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, przepisy te stosują się również do lokali, o których mowa w ust. (1).

(3) Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej ustalą w rozporządzeniu warunki i tryb zwalniania lokali od ograniczeń, wskazanych w ust. (1).

Art. 7. (1) Budynki uszkodzone, a nienaprawione przez właściciela, mogą być naprawione na rachunek właściciela przez:

1. Państwo,
2. gminę, na której obszarze budynek jest położony,
3. instytucję państwową, społeczną bądź spółdzielnię mieszkaniową, upoważnioną do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.
4. zrzeszenie najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej, i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(2) Budynek uznany będzie za nienaprawiony przez właściciela, jeżeli właściciel nie przystąpił do naprawy budynku w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną, albo jeżeli prowadzi te naprawy w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały.

Art. 8. (1) Budynek, naprawiony przez Państwo, instytucję państwową bądź gminę, w myśl art. 7, przechodzi pod zarząd Państwa bądź gminy na taki okres czasu, dopóki z czynszów najemnych po potrąceniu wszelkich wydatków administracyjnych, podatków, rat obciążeń hipotecznych i odsetek nie zostanie pokryta kwota, wydatkowana na naprawę, wraz z oprocentowaniem w wysokości 2% rocznie.

(2) Wykonanie postanowienia o przywróceniu posiadania majątku opuszczonego nie może nastąpić przed wypełnieniem warunków, określonych w ust. (1).

(3) Organa zarządu państwowego bądź gminnego obowiązane są przez cały czas trwania zarządu utrzymywać nieruchomość w należytym stanie i w takim stanie przekazać ją właścicielowi.

(4) Budynki, będące własnością instytucji publicznej, spółdzielni mieszkaniowej lub budowlano-mieszkaniowej, mogą być oddane w zarząd właścicielowi na warunkach ustalonych przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Przepisy art. 8 ust. 1 — 3 stosuje się odpowiednio do przypadków naprawy budynków przez instytucje publiczne, społeczne bądź spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców z następującymi zmianami:

1. koszty naprawy ustala władza budowlana,
2. zarząd nie może trwać dłużej niż lat 10; koszty nie pokryte z czynszów w tym okresie ulegają umorzeniu,
3. przy ustalaniu kwoty, jaka ma być umorzona z czynszów najemnych, nie dolicza się oprocentowania kapitału własnego, wydatkowanego na naprawę.

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 10. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki wyda w drodze rozporządzenia przepisy o dostosowaniu przepisów dekretu niniejszego do budynków zabytkowych.

Art. 11. (1) Budynki, naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu przez Państwo, gminę lub organ powołany do odbudowy miasta, a nie będące ich własnością, przechodzą pod zarząd Państwa bądź gminy na warunkach określonych w art. 8.

(2) Do budynków zniszczonych, rozebranych przed wejściem w życie niniejszego dekretu przez władze czy organa, o których mowa w ust. (1), stosuje się odpowiednio przepisy art. 3.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Kultury i Sztuki, Skarbu oraz Sprawiedliwości.

Art. 13. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednakże przepisy art. 5 stosuje się do kredytów na naprawę budynków udzielonych po dniu 1 sierpnia 1945 r.

(2) Jednocześnie w zastosowaniu do lokali objętych niniejszym dekretem, a których remont został rozpoczęty po jego wejściu w życie, traci moc obowiązującą przepis art. 10 lit. e dekretu z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 18).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomółka
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski
w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski
Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 281 z 1945 r.)

32

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 18 sierpnia 1945 r.

o egzaminach wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót.

Na podstawie art. 368 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U.R.P. z 1939 r. Nr. 34, poz. 216) zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Dla przeprowadzenia egzaminów, przewidzianych w art. 361, 362, 363 i 364 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr. 34, poz. 216), ustanawia się przy Ministerstwie Odbudowy komisję egzaminacyjną, składającą się z przewodniczącego, jego zastępcy i potrzebnej ilości członków, mianowanych przez Ministra Odbudowy na okres trzyletni z grona lub też z poza grona urzędników Ministerstwa Odbudowy.

(2) Poszczególne egzaminy przeprowadza komisja w kompletach, które składają się z przewodniczącego, lub jego zastępcy, oraz z trzech członków egzaminatorów.

(3) Członków egzaminatorów wyznacza przewodniczący z ogólnej listy w ten sposób, aby w każdym komplecie trzy osoby posiadały wyższe studia. Na członka egzaminatora może być wyznaczony zastępca przewodniczącego komisji egzaminacyjnej, o ile nie przewodniczy w danym komplecie.

§ 2. (1) Egzamin jest ustny i polega na wykazaniu znajomości:

a) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) ustroju władz i urzędów państwowych i samorządowych oraz ich zakresu działania,

c) przepisów prawa budowlanego,

d) zasadniczych przepisów odnoszących się do odbudowy, budowy i przebudowy osiedli,

e) tych przepisów prawa przemysłowego, sanitarnego, elektrycznego, wodnego i drogowego, które mogą mieć zastosowanie w związku z wykonywaniem robót budowlanych,

f) przepisów z dziedziny ubezpieczeń społecznych,

g) przepisów o postępowaniu administracyjnym i wywłaszczeniu.

(2) Egzamin nie może trwać dłużej niż 90 minut.

§ 3. (1) Egzaminy odbywają się z każdym kandydatem osobno. Przewodniczący wyznacza kolejność i kieruje egzaminem.

(2) Niezwłocznie po egzaminie komisja egzaminacyjna poweźmie uchwałę co do jego wyniku.

(3) Uchwała komisji co do wyniku egzaminu winna wyrażać, że egzaminowany złożył egzamin „z wynikiem zadawalającym" lub „z wynikiem niezadawalającym".

(4) Uchwała komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów i jest ostateczna. W razie równości głosów, licząc także głos prze-

wodniczącego, uchwałą staje się ten wniosek, za którym oświadczył się przewodniczący.

(5) Uchwałę co do wyniku egzaminu ogłasza kandydatowi przewodniczący komisji egzaminacyjnej zaraz po egzaminie lub najdalej następnego dnia po ukończeniu egzaminu.

§ 4. (1) W razie niezadawalającego wyniku egzaminu kandydat może przystąpić powtórnie do egzaminu po upływie pół roku.

(2) W wypadku niezadawalającego wyniku powtórnego egzaminu dalsze przystąpienie do egzaminu może mieć miejsce tylko za specjalnym zezwoleniem Ministra Odbudowy.

§ 5. (1) Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, pytania egzaminu i ocenę odpowiedzi na poszczególne pytania tudzież uchwałę komisji co do wyniku egzaminu.

(2) Akta z wyniku egzaminu przedkłada przewodniczący komisji egzaminacyjnej Ministerstwu Odbudowy.

§ 6. Egzaminy odbywają się w ciągu roku dwa razy, a to: w pierwszym półroczu w miesiącach marcu — kwietniu, w drugim półroczu w miesiącach październiku — listopadzie.

§ 7. (1) Osoby, ubiegające się o dopuszczenie do egzaminów, o których mowa w § 1, powinny wnieść stosowne podania do Ministerstwa Odbudowy za pośrednictwem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, właściwej według ostatniego faktycznego miejsca zamieszkania kandydatów. Na terenie miasta Warszawy i Łodzi należy wnieść podania za pośrednictwem prezydenta miasta.

(2) Do podania należy dołączyć w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach:

1) a) gdy chodzi o uprawnienia, przewidziane w art. 361—363 powołanego na wstępie rozporządzenia, dyplom bądź świadectwo ukończenia wyższej technicznej uczelni krajowej lub zagranicznej,
   b) gdy chodzi o uprawnienia, przewidziane w art. 364 tego rozporządzenia — świadectwo ukończenia w kraju państwowej lub prywatnej, uznanej przez Ministra Oświaty za równorzędną, średniej szkoły budowlanej, albo wydziału budowlanego innej średniej szkoły zawodowej lub szkoły budownictwa nadziemnego stopnia licealnego, zorganizowanej na podstawie ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389).
2) dowody odbycia praktyki przy robotach budowlanych, wymaganej powołanymi wyżej art. 361—364,
3) metrykę chrztu lub urodzenia,
4) dowód przynależności państwowej,
5) 2 fotografie, zaopatrzone własnoręcznymi podpisami.

(3) Osoby, które nabyły wyższe wykształcenie techniczne zagranicą, powinny przedstawić dowód nostryfikacji odnośnego dyplomu, bądź świadectwa.

(4) Cudzoziemcy winni udowodnić, że w państwie, którego są obywatelami, obywatele polscy w zakresie odnośnych uprawnień traktowani są na równi z obywatelami tego państwa.

(5) Powyższe dowody pozostają w aktach Ministerstwa Odbudowy.

§ 8. (1) Wojewódzka władza administracji ogólnej, a na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi prezydent miasta — zarządzi niezwłocznie protokólarne przesłuchanie ubiegającego się o uprawnienie co do okoliczności, czy nie był on karany sądownie za czyny, wynikające z chęci zysku, oraz czy nie utracił prawa kierowania robotami budowlanymi na mocy obowiązujących przepisów; zbada w razie potrzeby z urzędu prawdziwość złożonych oświadczeń oraz stwierdzi przy tym, że ubiegający się o uprawnienia posiada znajomość języka polskiego w mowie i piśmie.

(2) Protokóły czynności dokonanych zgodnie z ust. (1) wojewódzka władza administracji ogólnej, a na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi prezydent miasta — dołączy do podania osoby, ubiegającej się o dopuszczenie do egzaminu, i wraz z innymi załącznikami prześle do Ministerstwa Odbudowy.

§ 9. (1) Po ustaleniu, że do udzielenia uprawnienia nie zachodzą przeszkody, wymienione w art. 366 rozporządzenia o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, oraz że ubiegający się o uprawnienie czyni zadość wymaganym warunkom co do wykształcenia i co do praktyki. Ministerstwo Odbudowy orzeka o dopuszczeniu kandydata do egzaminu i zawiadamia go o tym. O niedopuszczeniu do egzaminu Ministerstwo Odbudowy zawiadamia kandydata z podaniem motywów.

(2) Orzeczenie o dopuszczeniu jak również orzeczenie o złożeniu egzaminu może być z urzędu unieważnione, jeżeli okaże się, że dokumenty lub okoliczności faktyczne, które służyły za podstawę decyzji wskazanej w ust. (1), są niezgodne z prawdą.

§ 10. (1) Ubiegający się o dopuszczenie do egzaminu powinien uiścić taksę egzaminacyjną w kwocie 500 zł.

(2) Wskazana wyżej kwota pieniężna, po pokryciu z niej wydatków, połączonych z przeprowadzeniem egzaminu, przypada przewodniczącemu komisji oraz członkom egzaminatorom w równych częściach.

(3) Taksę egzaminacyjną winien kandydat uiścić przed przystąpieniem do egzaminu w sposób wskazany w piśmie zawiadamiającym go o dopuszczeniu do egzaminu i dowód uisz-

czenia przedstawić przewodniczącemu komisji.

(4) Wpłacona taksa będzie zwrócona w przypadku usprawiedliwionego niestawienia się kandydata do egzaminu lub usprawiedliwionego odstąpienia od egzaminu, o ile zainteresowany zwróci się z prośbą o zwrot taksy w terminie 14 dni od daty wyznaczonego egzaminu.

§ 11. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 22 marca 1929 r. o egzaminach wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 182), zmienione rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 17 lipca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 452), rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 16 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 54) i rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 545).

§ 12. Rozoporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister
Michał Kaczorowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 175 — 1945 r.).

33

ZARZĄDZENIE

Ministrów: Odbudowy, Przemysłu i Komunikacji

z dnia 12 września 1945 r.

w sprawie Statutu Instytutu Badawczego Budownictwa.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 24 maja 1945 r. o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 123) zarządza się co następuje:

§ 1.

Ustala się Statut Instytutu Badawczego Budownictwa w brzmieniu podanym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

1 załącznik.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski
Minister Przemysłu:
H. Minc
Minister Komunikacji:
J. Rabanowski.

Załącznik.

STATUT
INSTYTUTU BADAWCZEGO BUDOWNICTWA

I. Przepisy Ogólne

§ 1.

Instytut Badawczy Budownictwa, nazywany w dalszych przepisach niniejszego Statutu „Instytutem", jest państwową instytucją naukowo-badawczą, powołaną do prowadzenia badań w zakresie budownictwa i dróg kołowych, w celu podniesienia stanu techniki budowlanej i drogowej oraz wykorzystania wszelkich zdobyczy naukowych i doświadczalnych w tym zakresie.

Instytut posiada osobowość prawną.

Siedzibą Instytutu jest siedziba naczelnych Władz Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2.

Zwierzchni nadzór nad działalnością Instytutu sprawuje Minister Odbudowy.

W zakresie prac badawczo-naukowych Instytut jest jednostką autonomiczną.

§ 3.

Instytut posiada własny budżet zatwierdzony przez Ministra Odbudowy.

Środki finansowe na pokrycie wydatków Instytut czerpie:

1. z kwot przewidzianych na ten cel w budżetach Ministerstw: Odbudowy, Przemysłu i Komunikacji;
2. z dotacji otrzymywanych od organizacji przemysłu (zrzeszeń, zjednoczeń i t. p.);
3. z opłat za próby dokonywane w pracowniach Instytutu, jak również za inne orzeczenia Instytutu.

II. Władze.

§ 4.

Władzami Instytutu są: Dyrektor i Rada Główna.

§ 5.

Dyrektor jest kierownikiem administracyjnym Instytutu, opracowuje projekty budżetu oraz sprawozdania z działalności Instytutu, jest zwierzchnikiem służbowym pracowników Insty-

tutu, podpisuje orzeczenia i korespondencję oraz kieruje stroną wykonawczą prac Instytutu.

Dyrektora mianuje Minister Odbudowy na wniosek Rady Głównej. Pracowników poszczególnych działów i biur Instytutu powołuje Minister Odbudowy na wniosek Dyrektora. Powoływanie niektórych pracowników Minister Odbudowy może przekazać Dyrektorowi.

Zastępcą Dyrektora jest jeden z kierowników działów naukowo-technicznych, wyznaczony przez Dyrektora.

§ 6.

Rada Główna jest wewnętrznym organem nadzorczym Instytutu.

W skład Rady Głównej wchodzą:

1. przedstawiciel Ministerstwa Odbudowy;
2. przedstawiciel Ministerstwa Przemysłu;
3. przedstawiciel Ministerstwa Komunikacji;
4. przedstawiciel Biura Odbudowy Stolicy;
5. przedstawiciele wyższych uczelni technicznych w Kraju;
6. przedstawiciele przemysłu budowlanego, powołani przez Ministra Odbudowy;
7. przedstawiciele przemysłu drogowego, powołani przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Komunikacji;
8. przewodniczący Rady Naukowo-Technicznej Budowlanej Instytutu;
9. przewodniczący Rady Naukowo-Technicznej Drogowej Instytutu.

Rada wybiera przewodniczącego z pośród swoich członków.

Przewodniczący i członkowie Rady Głównej mają otrzymywać wynagrodzenie za udział w posiedzeniach Rady w wysokości ustalonej przez Ministra Odbudowy.

§ 7.

Rada Główna uchwala projekty budżetu i projekty taksy opłat za próby i orzeczenia Instytutu, ustala wewnętrzną organizację oraz programy działalności Instytutu, wysłuchuje sprawozdań Dyrektora, zgłasza Ministrowi Odbudowy wnioski co do obsady stanowiska Dyrektora i tych stanowisk pracowniczych, których obsadę sobie zastrzeże, wyraża opinie we wszystkich sprawach, które Minister Odbudowy przekaże Radzie Głównej do zaopiniowania.

Rada odbywa posiedzenia w miarę potrzeby conajmniej jednak raz na pół roku.

III. Organizacja prac naukowo-badawczych.

§ 8.

Jednostkami organizacyjnymi Instytutu w zakresie prac naukowo-badawczych są Rady Naukowo-Techniczne: Budowlana i Drogowa oraz działy naukowo-techniczne.

Rady Naukowo-Techniczne powołane są do rozważania spraw, przekazanych przez przewodniczącego, oraz do ustalania szczegółowego programu prac Instytutu.

W działach naukowo-badawczych prowadzone są prace laboratoryjno-doświadczalne, badania racjonalizacji i organizacji robót na budowach, prace naukowo-dydaktyczne oraz prace wydawnicze.

§ 9.

W skład Rady Naukowo-Technicznej Budowlanej wchodzą:

1. Profesor Katedry Budownictwa Ogólnego Wydziału Inżynierii Politechniki Stołecznej, jako przewodniczący;
2. Rzeczoznawca Ministerstwa Odbudowy;
3. Rzeczoznawca Ministerstwa Przemysłu;
4. Rzeczoznawca Biura Odbudowy Stolicy;
5. Przedstawiciel Wydziału Architektury Politechniki Stołecznej;
6. Przedstawiciel Wydziału Inżynierii Politechniki Stołecznej;
7. Dyrektor Instytutu;
8. Rzeczoznawcy powołani przez Radę Główną.

W skład Rady Naukowo-Technicznej Drogowej wchodzą:

1. Profesor Katedry Budowy Dróg Wydziału Inżynierii Politechniki Stołecznej, jako przewodniczący;
2. Rzeczoznawca Ministerstwa Odbudowy;
3. Rzeczoznawca Ministerstwa Przemysłu;
4. Rzeczoznawca Ministerstwa Komunikacji;
5. Rzeczoznawca Biura Odbudowy Stolicy;
6. Przedstawiciel Wydziału Inżynierii Politechniki Stołecznej;
7. Dyrektor Instytutu;
8. Rzeczoznawcy powołani przez Radę Główną.

Rady odbywają posiedzenia w miarę potrzeby, jednak przynajmniej raz na miesiąc.

W sprawach, które interesują obie Rady, odbywają one posiedzenia wspólne.

Przewodniczący Rad otrzymują ryczałtowe wynagrodzenia miesięczne w wysokości ustalonej przez Ministra Odbudowy.

Inni członkowie Rad mogą otrzymywać wynagrodzenie za udział w posiedzeniach Rad w wysokości ustalonej przez Ministra Odbudowy.

Członkowie-rzeczoznawcy Rad mogą być zatrudnieni poza ogólnymi posiedzeniami przy poszczególnych zagadnieniach, zależnie od potrzeby, za specjalnym wynagrodzeniem.

§ 10.

Dział laboratoryjno-doświadczalny ocenia i kwalifikuje materiały budowlane i drogowe oraz elementy z tych materiałów pod względem ich własności technicznych, przydatności i celowości w praktyce. Dział prowadzi studia nad wytwa-

rzaniem i zastosowaniem nowych materiałów oraz nad zagadnieniami w budowlach, mającymi swe źródło w zjawiskach fizycznych i chemicznych otoczenia.

Dział jest w posiadaniu maszyn, przyrządów i urządzeń potrzebnych do prób i badań.

Dział ma kierownika, referentów poszczególnych grup zagadnień, laborantów i pracowników pomocniczych.

§ 11.

Dział racjonalizacji i organizacji robót, w porozumieniu z odnośnymi organizacjami rzemieślniczymi i przedsiębiorstwami budowlanymi, ustala systemy pracy o najlepszej wydajności i jakości robót, prowadzi badania maszyn i sprzętu budowlanego pod względem racjonalności konstrukcji, użytkowania i wydajności oraz zajmuje się zagadnieniami ekonomiki i prowadzenia robót.

Dział ma kierownika budowlanego, kierownika drogowego i referentów do poszczególnych grup zagadnień oraz pracowników pomocniczych.

§ 12.

Dział naukowo-dydaktyczny organizuje kursy i odczyty dokształcające, prowadzi w porozumieniu z Politechniką ćwiczenia ze studentami, udziela porad technicznych, tworzy stałą wystawę materiałów i elementów budowlanych i drogowych, oraz prowadzi systematyczne kartoteki zagadnień budowlanych i drogowych, materiałów i konstrukcji.

Dział posiada kierownika budowlanego, kierownika drogowego, referentów do poszczególnych grup zagadnień i pracowników pomocniczych.

§ 13.

Dział wydawniczy prowadzi bibliotekę i czytelnię czasopism technicznych, wydaje biuletyn Instytutu oraz bardziej wartościowe prace, zakwalifikowane do druku przez Rady Naukowo-Techniczne.

Dział posiada kierownika budowlanego, kierownika drogowego, referentów do poszczególnych grup zagadnień i pracowników pomocniczych.

IV. Próby zlecone.

§ 14.

Na zlecenie instytucji państwowych i samorządowych oraz firm i osób prywatnych Instytut wykonywa próby i wydaje orzeczenia za opłatą według cennika, zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy na wniosek Rady Głównej. Jeżeli dana próba nie jest przewidziana w cenniku — o wysokości opłaty decyduje Dyrektor.

V. Inna działalność Instytutu.

§ 15.

Instytut współpracuje z Polskim Komitetem Normalizacyjnym, wykonując badania potrzebne do ustalenia norm budowlanych i drogowych, oraz bierze udział w pracach poszczególnych komisji normalizacyjnych.

Pozatym Instytut współpracuje z innymi organizacjami badawczymi z zakresu budownictwa i dróg kołowych, organizuje zjazdy naukowo-badawcze, bierze przez swych przedstawicieli udział w tego rodzaju zjazdach krajowych i zagranicznych, oraz popiera działalność badawczą osób pracujących naukowo w dziedzinie budownictwa i dróg kołowych.

(Przedruk z Mon. Polsk. Nr. 33 z dn. 7.X.1945).

34

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 14 września 1945 r.

w sprawie utworzenia działu Zieleni Publicznej przy Wydziałach Odbudowy

(L. dz. 8571/45).

Do
wszystkich Obywateli Wojewodów.

Ministerstwo Odbudowy, do którego należy w myśl dekretu z dn. 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 123 art. 2, pkt. 8) nadzór techniczno-budowlany nad zakładami i urządzeniami użyteczności publicznej, a więc i nad zakładami plantacyj miejskich, zwraca uwagę Obywatela Wojewody, że obecne plany odbudowy i rozbudowy miast w Polsce wysuwają liczne problemy również w zakresie zieleni publicznej.

Do niedawna znaczenie zdrowotne zieleni publicznej było zgoła niedoceniane. Traktowano ją głównie z estetycznego punktu widzenia, jakby wyłącznym jej zadaniem było upiększyć otoczenie mieszkań i budynków publicznych.

Mimo wielkich postępów techniki współcze-

sne miasta pod względem higienicznym pozostawiają bardzo wiele do życzenia. Należy przeto zapewnić mieszkańcom miast warunki życiowe, zbliżone jak najbardziej do stosunków wsi, a zatem zaopatrzenia w większe przestrzenie zielone. Do tego przyczynić się może sprawna organizacja organów administracji ogólnej, do których należą sprawy związane z poparciem zieleni publicznej.

W tym celu Ministerstwo Odbudowy zwraca się do Ob. Wojewody, aby w ramach organizacji i składu osobowego Wydziału Odbudowy ustalonych zarządzeniem z dnia 20 lipca 1945 r. L. dz. 5086/45 spowodował powierzenie funkcji referenta do spraw zieleni publicznej osobie posiadającej m. in. odpowiednie kwalifikacje fachowe, a w szczególności wykształcenie wyższe (inżynier - ogrodnik) lub conajmniej średnie w zakresie leśnictwa lub ogrodnictwa, a nadto zdolności organizacyjne, jak również doświadczenie w dziedzinie projektowania i wykonawstwa w zakresie zakładów i urządzeń zieleni publicznej.

Zakres prac wyżej wymienionego Referenta winien obejmować wszelką zieleń publiczną, zarówno miast, uzdrowisk i osiedli o charakterze miejskim (osiedla zurbanizowane), jak i zieleń przy zakładach i urządzeniach użyteczności publicznej, takich jak tamy, zapory wodne — elektrownie, gazownie, wodociągi i t. p.

Przewidywany całokształt działalności stanowiska Referenta do spraw zieleni publicznej sprowadza się do następujących punktów, wymienionych w załączniku.

Ze względu na wielkie znaczenie zieleni publicznej, należy uważać ją za jedną z zasadniczych części składowych miast, a tym samym traktować ją równolegle i równorzędnie z planowaniem i odbudową kraju.

Proszę więc Ob. Wojewodę o zwrócenie należytej uwagi na dział zieleni publicznej i o jak najszybsze i właściwe obsadzenie wyżej wspomnianego stanowiska.

Za Ministra
L. Kaczmarkiewicz
Dyrektor Gabinetu Ministra.

Załącznik do Nr. 8571/45.

Zakres działalności referenta do spraw zieleni publicznej.

1. Praca i zarządzenia dla ochrony obecnego stanu zieleni publicznej na terenie województwa.
2. Zbadanie obecnego stanu zieleni publicznej i zbieranie danych o zmianach bieżących.
3. Analiza zapotrzebowania na zieleń publiczną i analiza jej rozmieszczenia.
4. Dopilnowanie, aby w miastach były należycie zorganizowane zakłady plantacji miejskich.
5. Wywarcie wpływu w kierunku ponownego zorganizowania istniejącego w Polsce do r. 1939 Towarzystwa Popierania Plantacyj Miejskich, jak również pobudzenia do utworzenia oddziałów tego towarzystwa.
6. Inicjowanie i popieranie zakładania Spółdzielni wytwórczych i wykonawstwa w omawianym zakresie przy współdziałaniu ze Związkami Samopomocy Chłopskiej, Związkami Zawodowymi Ogrodniczymi i Izbami Rolniczymi.
7. Propaganda zieleni publicznej w drodze artykułów w miejscowych pismach, współdziałanie przy organizowaniu wystaw, pokazów, premii i t. p.
   Organizowanie akcji propagandowo - odczytowej.
   Inicjowanie i organizowanie właściwego szkolnictwa, kursów dla fachowców - ogrodników i techników ogrodniczych.

35

OKÓLNIK Nr 22

z dnia 22 września 1945 r.

o przestępswach urzędniczych.

(L. dz. pers. 380/45).

Do
Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Odbudowy, Dyrektorów Dyrekcji Odbudowy, Dyrektorów Regionalnych Urzędów Planowania Przestrzennego, Naczelników Wydziałów Odbudowy w Urzędach Wojewódzkich i Kierowników Referatów Budowlanych w Starostwach.

Przypominając o wynikającym z art. 242 Kodeksu Postępowania Karnego obowiązku zawiadamiania władz prokuratorskich o każdym wypadku popełnienia przez podległych im funkcjonariuszów państwowych przestępstwa ściganego

z urzędu, oraz w wykonaniu okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr. 48 z dnia 4.IX. 1945 r. o zwalczaniu przestępstw urzędniczych, polecam:

1. w wypadku popełnienia przez funkcjonariusza służby prawno-publicznej (państwowej, samorządowej, przedsiębiorstw państwowych) przestępstwa ściganego z urzędu, zawiadomić o nim prokuratora w ciągu 24-ch godzin od chwili powzięcia wiadomości po wstępnym zbadaniu sprawy, i to niezależnie od wszczętego postępowania dyscyplinarnego.

Pozostawiając prokuratorowi ocenę istoty wypadku i istniejących dowodów, należy jednocześnie ułatwić i udostępnić ściganie popełnionego przestępstwa drogą ścisłej współpracy z prokuraturą.

Niedopełnienie wyżej omawianego obowiązku zgłoszenia w terminie podanym lub zaniechania tego obowiązku wogóle stwarza odpowiedzialność karno-sądową lub dyscyplinarną, w zależności od popełnionego uchybienia.

2. Pociągać do odpowiedzialności karno-sądowej lub dyscyplinarnej — zależnie od winy — bezpośredniego przełożonego lub urzędników, do obowiązków których należało sprawowanie kontroli nad czynnościami funkcjonariusza, który dopuścił się nadużyć.
3. Ścisłą współpracę w ściganiu przestępstw urzędniczych z Biurem Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.
4. Zaznajomić wszystkich podległych funkcjonariuszów z treścią okólnika Nr. 36 Ministra Sprawiedliwości, załączonego w odpisie, przy czym pracownicy przyjęcie powyższego do wiadomości winni stwierdzić podpisami. Kierownicy jednostek w Centrali Ministerstwa Odbudowy winni w terminie do dn. 30 września 1945 r. zwrócić egzemplarze omawianego okólnika z podpisami pracowników do Departamentu I, Wydział Personalny.

Zwracam uwagę, że niedopełnienie obowiązku z art. 242 K. P. K. stanowi przestępstwo, zagrożone karą, przewidzianą w art. 286 Kodeksu Karnego.

w z. Ministra Odbudowy:
Ludomir Kaczmarkiewicz
Dyrektor Gabinetu Ministra

Załącznik
do okólnika Nr. 22 z dnia 22.IX. 1945 r.

Odpis

OKÓLNIK Nr. 36.

Do
Ob. Ob. Prezesów i Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych oraz Sędziów sprawujących Kierownictwo Sądów Grodzkich.

Wobec stwierdzonego na ostatnim Zjeździe Prezesów i Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Specjalnych Sądów Karnych wzrostu przestępstw urzędniczych i służbowych polecam dla skutecznego ich zwalczania:

1) przyśpieszyć postępowanie i zaostrzyć represje w sprawach o przestępstwa urzędnicze i służbowe (kradzieże, defraudacje, łapownictwo, t. zw. szabrownictwo i t. p.),
2) zwrócić szczególną uwagę na przestępstwa urzędnicze i służbowe w dziedzinie aprowizacji, transportu i przydziału mieszkań (Komisje Mieszkaniowe), stosując ostrzejsze środki zapobiegawcze (areszt, wysokie kaucje),
3) przyśpieszyć i zaostrzyć represje karne (jak najwyższe grzywny) przeciwko spekulantom,
4) ułatwiać prace Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej przez stosowanie na jego wniosek jako środka zapobiegawczego aresztu podejrzanego, w celu uniemożliwienia zatarcia śladów przestępstwa.

Minister Sprawiedliwości
H. Świątkowski.

Za zgodność:
Dyrektor Biura Personalnego
J. Osmólski

Warszawa, dnia 4 września 1945 r.

36

O K Ó L N I K Nr 23

z dnia 10 września 1945 r.

o przestrzeganiu przepisów o obowiązkowym i wyłącznym zastępstwie przez Prokuratorię Generalną w postępowaniu sądowo-cywilnym

(L. dz. G. M. 321/8423/45).

1) Do Ob. Ob.
Wojewodów i Pełnomocników Rządu,
2) Do Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych,
3) Do Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego,
4) Do Gdańskiej Dyrekcji Odbudowy.

W myśl par. par. 2, 5 i 6 rozporządzenia Pre-

zydenta Rzeczypospolitej z dnia 9.XII 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej (Dz. U. poz. 967 ex 1924 r.) łącznie z art. 3 pkt. 1 i 5 ustawy z dnia 31.VII. 1919 r. (Dz. U. poz. 390 ex 1919 r.) do zakresu działania Prokuratorii Generalnej należy m. in. wyłączne zastępstwo sądowe w sprawach, dotyczących praw i interesów majątkowych i publicznych Państwa, przy czym rzeczone zastępstwo odnosi się zarówno do Skarbu Państwa, jak i do będących odrębnymi od Skarbu Państwa podmiotów prawnych.

Prokuratoria Generalna poczyniła jednak obserwacje, że w wielu wypadkach władze I i II instancji — wbrew przepisom o wyłącznym zastępstwie przez Prokuratorię Generalną w postępowaniu sądowo - cywilnym same wytaczają procesy, narażając w ten sposób nieraz słuszne roszczenia Skarbu Państwa na niebezpieczeństwo odrzucenia przez Sąd z braku uprawnienia do samoistnego działania przed Sądem, co w konsekwencji może spowodować utratę roszczenia, lub na oddalenie roszczenia z powodu niedostatecznej fachowej ich obrony.

W związku z powyższym, celem zapobieżenia grożącemu stąd niebezpieczeństwu dla interesów Skarbu Państwa, Ministerstwo zarządza by na przyszłość przestrzegane były przepisy o obowiązkowym i wyłącznym zastępstwie przez Prokuratorię Generalną w postępowaniu sądowo-cywilnym.

Jednocześnie Ministerstwo prosi w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20.IX. 1945 r., przedłożyć szczegółowy wykaz spraw, toczących się w Sądach z zakresu Ministerstwa Odbudowy.

Minister Odbudowy
M. Kaczorowski.

37

OKÓLNIK Nr 24

z dnia 15 września 1945 r.

wydany w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie dysponowania samochodami, przeznaczonymi dla celów służbowych Wydziału Odbudowy.

(L. dz. G. M. 343/8600/45).

Do
Obywateli Wojewodów i Pełnomocników Rządu

Prace techniczne Wydziału Odbudowy w zakresie Odbudowy Kraju, znaczne na te cele kredyty państwowe, a niezawsze dostateczny i na poziomie fachowym personel techniczny władz I instancji, wymagają stałego kontrolowania i inspekcji prac w terenie przez lepiej przygotowany aparat władz II-ej instancji.

W związku z tym przyznana została do dyspozycji Naczelnika Wydziału Odbudowy pewna ilość taboru samochodowego, którego posiadanie przeważnie należy zawdzięczać inicjatywie pracowników tego Wydziału, którzy ściągnęli z terenu, skompletowali i wyremontowali braki rozbitych samochodów poniemieckich. Z powodu jednak niewielkiej ilości samochodów, którą wskazany Wydział dysponuje, i ogromu zadań, które ten Wydział ma do spełnienia, zarządza się co następuje:

1) Wszystkie samochody, będące w posiadaniu Wydziału Odbudowy dla celów służbowych, stanowią własność resortową Ministerstwa Odbudowy i są oddane do wyłącznej dyspozycji Kierownika Wydziału, osobiście odpowiedzialnego za stan tych samochodów. Wymienione samochody nie mogą być oddawane do dyspozycji osób nie związanych bezpośrednio z pracami odbudowy.

2) Korzystanie z wymienionych wyżej samochodów przez inne Wydziały względnie osoby z pośród personelu Urzędu Wojewódzkiego może nastąpić wyjątkowo w przypadkach nagłych, wymagających natychmiastowej interwencji Urzędu Wojewódzkiego w terenie.

Za Ministra Odbudowy
L. Kaczmarkiewicz
Dyrektor Gabinetu Ministra.

38

OKÓLNIK Nr 25

z dnia 9 października 1945 r.

w sprawie zakazu nieprawnego noszenia dystynkcyj i odznak wojskowych.

(L. dz. 10402/45/pers. 493/45).

Do Ob. Ob.
Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur, Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego) Naczelników Wydziałów, Kierowników sam. Referatów w Ministerstwie Odbudowy, Dyrektorów Dyrekcji Odbudowy, Dyrektorów Regionalnych Urzędów Planowania Przestrzennego.

Przesyłając załączony odpis zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1945 r.

do wiadomości proszę o podanie treści tego zarządzenia do wiadomości podwładnego personelu ze szczególnym zwróceniem uwagi na rygory natury dyscyplinarnej i karnej za nieprawne noszenie dystynkcyj i odznak wojskowych.

Winnych nieprzestrzegania tego zarządzenia należy pociągać do odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od ich ewent. ukarania administracyjnego.

Minister Odbudowy
M. Kaczorowski.

Załącznik
Odpis

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 sierpnia 1945 r.

w sprawie zakazu nieprawnego noszenia dystynkcyj i odznak wojskowych.

W związku z zakończeniem działań wojennych, częściową demobilizacją i powrotem jeńców wojennych, znaczne ilości oficerów, podoficerów i szeregowców opuszczają szeregi czynnej armii. Już obecnie daje się zauważyć smutne zjawisko niejednokrotnego nadużywania munduru wojskowego przez osoby, nieuprawnione do jego noszenia, do celów przestępczych. Wskutek tego tępienie tych nadużyć i zapobieganie im staje się zagadnieniem, wymagającym czujności tak w interesie ogólnego porządku prawnego jak i honoru Wojska Polskiego.

Celem zapobieżenia tym nadużyciom zarządzam, co następuje:

§ 1. Oficerowie, podoficerowie i szeregowcy, zwolnieni z czynnej służby wojskowej, mają prawo wobec częstej niemożności sprawienia sobie ubrań cywilnych—noszenia ubrania kroju i koloru wojskowego, jednak bez prawa noszenia naramienników, dystynkcyj na kołnierzu, pasów oraz dystynkcyj i orzełków na czapkach.

§ 2. Prawo noszenia umundurowania wojskowego przysługuje wyłącznie osobom wojskowym, będącym w czynnej służbie, udowodnionej legitymacją służbową, względnie oficerom rezerwy — na podstawie indywidualnego zezwolenia Ministra Obrony Narodowej.

§ 3. Nieprawne noszenie dystynkcyj i odznak wojskowych podlega ściganiu i ukaraniu karą pozbawienia wolności, przewidzianą w przepisie art. 26 prawa o wykroczeniach, o ile czyn sprawcy nie jest zagrożony surowszą karą.

§ 4. Wszyscy Ob. Ob. Ministrowie podadzą treść niniejszego zarządzenia do wiadomości podległym sobie organom aż do najniższych komórek organizacyjnych celem ścisłego przestrzegania i wykonania przy zakazaniu wszystkim im podległym funkcjonariuszom, nie będącym w czynnej służbie wojskowej noszenia dystynkcyj i odznak wojskowych pod rygorem odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od ukarania administracyjnego.

§ 5. Ob. Minister Administracji Publicznej poda niniejsze zarządzenie do powszechnej wiadomości przez jego rozplakatowanie we wszystkich miejscowościach Państwa.

§ 6. Ob. Minister Obrony Narodowej wyda osobne zarządzenia oficerom, podoficerom i szeregowcom czynnej służby odnośnie obowiązku i sposobu poddawania się kontroli dokumentów służbowych.

Prezes Rady Ministrów
(—) Edward Osóbka-Morawski.

39

OKÓLNIK Nr 26

z dnia 10 października 1945 r.

w sprawie okresowych zjazdów starostów.

(L. dz. 10457/45).

Do
Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Odbudowy).

Według obowiązujących przepisów odbywają się w Urzędach Wojewódzkich okresowe Zjazdy Starostów. Na zjazdach tych, szczególnie w części dyskusyjnej, niewątpliwie omawiane są sprawy najbardziej aktualne i mające częstokroć dla terenu doniosłe znaczenie.

Dla Ministerstwa Odbudowy zagadnienia poruszane na Zjazdach, a dotyczące spraw odbudowy kraju, nie mogą być obojętne i dlatego Ministerstwo zamierza wysyłać na poszczególne Zjazdy swoich przedstawicieli, celem wzmocnienia bezpośredniego kontaktu Ministerstwa z terenem, niezależnie od obecności na Zjazdach Obywateli Naczelników Wydziałów Odbudowy.

Z uwagi na powyższe proszę o zawiadamia-

nie Ministerstwa (Gabinet Ministra) o Zjazdach, z podaniem porządku obrad i to w takim terminie, aby przedstawiciel Ministerstwa mógł przybyć na czas.

W razie nieobecności przedstawiciela Ministerstwa, należy nadesłać sprawozdania ze Zjazdu w części, dotyczącej spraw odbudowy.

Dyrektor Gabinetu Ministra
L. Kaczmarkiewicz.

40

OKÓLNIK Nr 27

z dnia 5 września 1945 r.

w sprawie pierwszeństwa na rzecz zdemobilizowanych żołnierzy przy odbudowie gospodarstw rolnych i przy otrzymywaniu pracy.

(L. dz. G. M. 280/8149/45).

Do
Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych, Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego. Ob. Ob. Wojewodów i Pełnomocników Rządu. Ob. Ob. Dyrektorów Regionalnych Urzędów Planowania Przestrzennego, Gdańskiej Dyrekcji Odbudowy.

W związku z wejściem w życie dekretu z dnia 30 sierpnia 1945 r. o częściowej demobilizacji żołnierzy armii czynnej (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 187) zarządzam co następuje:

1. Zdemobilizowanym żołnierzom służy pierwszeństwo w otrzymaniu subwencji na odbudowę zniszczonych gospodarstw wiejskich w ramach akcji subwencyjnej na odbudowę wsi, prowadzonej z kredytów budżetowych Ministerstwa Odbudowy. Subwencje w wysokości od 8 — 12 tysięcy zł. udzielone będą w zasadzie w materiałach budowlanych.
   Subwencje przyznawane będą przez powiatowe władze budowlane na wniosek Powiatowych Komisji Odbudowy. Podania o subwencje wnosić należy do Powiatowych Komisji Odbudowy, a w razie jej braku, do powiatowych władz budowlanych za pośrednictwem zarządu gminnego.

Zdemobilizowanym żołnierzom służy pierwszeństwo w otrzymaniu gotówkowego kredytu bankowego, jako uzupełnienia pomocy materiałowej w ramach akcji kredytowej, prowadzonej przez Ministerstwo Odbudowy i Ministerstwo Skarbu za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego.

Pożyczki w wys. do 12 tys. zł. przyznawane będą przez Komitet Kredytów Budowlanych Wiejskich, działający przy Powiatowej Komisji Odbudowy, a w razie jej braku powoływane przy powiatowych władzach budowlanych, na podstawie podań, składanych do Komitetów Kredytów Budowlanych Wiejskich za pośrednictwem zarządu gminy.

Podania zdemobilizowanych żołnierzy o subwencje i o pożyczki rozpatrywane będą poza normalną kolejnością.

W wypadku wyczerpania kontyngentu kredytów, przeznaczonych na dany powiat, Wojewódzkie Komisje Odbudowy, a w razie ich braku Wojewódzkie Wydziały Odbudowy dokonują na zaspokojenie potrzeb żołnierzy zdemobilizowanych przesunięcia kredytów z innych powiatów.

Udzielanie subwencji i pożyczek dla żołnierzy zdemobilizowanych odbywa się zgodnie z ogólnymi przepisami akcji subwencyjnej i kredytowej w ramach przewidzianych w Zarządzeniu Ministra Odbudowy i Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 maja 1945 r.

2. Zdemobilizowanym żołnierzom przysługuje w myśl art. 9 ust. 1 powołanego dekretu prawo pierwszeństwa, przy równych kwalifikacjach, przy przyjmowaniu do pracy we wszelkich urzędach, instytucjach, przedsiębiorstwach, organizacjach i przemysłowych zakładach, podległych Ministerstwu Odbudowy.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski.

41

OKÓLNIK Nr 28

z dnia 9 października 1945 r.

w sprawie udziału przedstawiciela kuratorium okręgu szkolnego w komisji odbudowy.

(L. dz. G. M.276/8054/45)

Do
Obywateli Wojewodów (Pełnomocników Rządu) jako przewodniczących Komisji Odbudowy.

Zarządzeniem Ministra Odbudowy i Ministra Administracji Publicznej z dnia 19 lipca 1945 r. (Mon. Polski z dnia 30 sierpnia 1945 r. Nr. 21) zostały powołane wojewódzkie komisje odbudowy, jako organy opiniodawcze przy wydziałach odbudowy urzędów wojewódzkich.

Przedmiotem prac komisji są sprawy dotyczące m. in. potrzeb szkolnictwa.

Dla szerszego uwzględnienia interesu szkolnictwa w zakresie odbudowy proszę Ob. Wojewodę (Pełnomocnika Rządu) jako przewodniczącego komisji odbudowy o zapraszanie do udziału w pracach komisji również przedstawiciela kuratorium okręgu szkolnego.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski.

42

OKÓLNIK Nr 29

z dnia 12 października 1945 r.

w sprawie rozprowadzania materiałów budowlanych, pochodzących z dostaw U.N.R.R.A.

(L. dz. 10662/Bud/W7/45)

Do
Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Dyrekcyj Odbudowy w Gdańsku, Szczecinie, Poznaniu i Wrocławiu. Biura Odbudowy Stolicy, Zarządu Nieruchomości Państwowych w Warszawie.

W związku z dostawami UNRRA Ministerstwo Odbudowy rozpoczęło rozprowadzanie za pośrednictwem Centrali Materiałów Budowlanych różnych artykułów budowlanych, m. in.: papę, gwoździe, skoble, cynę, rury gazowe, oraz narzędzia rzemieślnicze.

Szczegółowe specyfikacje tych artykułów z cenami zostaną przedstawione przez miejscowe Oddziały Centrali Materiałów Budowlanych, dla których już w pierwszej transzy uskuteczniono przydziały. Ceny tych artykułów zostały ustalone przez Ministerstwo Odbudowy.

Rozprowadzanie tych artkułów przez Wojewódzkie Wydziały Odbudowy powinno się odbywać w ten sam sposób, jak się postępuje z rozdziałem materiałów budowlanych krajowych, to zn. albo zlecenie sprzedaży do CMB, płatne przy odbiorze przez odbiorcę. albo w formie dotacji materiałowej, za którą rozrachunek następuje między Woj. Wydz. Odbudowy a CMB.

Ze względu na niskie ceny przydziałów, zarządza się, by w umowach zawieranych z przedsiębiorcami, wykonywującymi roboty, a korzystającymi z przydziałów artykułów UNRRA, była wstawiona klauzula: „W razie otrzymania przydziałów materiałów budowlanych, pochodzących z dostaw UNRRA za pośrednictwem CMB — Skarb Państwa obowiązywać będą nie ceny podane w kosztorysach ofertowych, lecz rzeczywiste — płacone przez przedsiębiorcę za otrzymane materiały".

Dyrektor Departamentu Budownictwa
Inż. K. Tyszka.

43

OKÓLNIK Nr 30

z dnia 31 października 1945 r.

w sprawie wniosków kredytowych na odbudowę zakładów i urządzeń użyteczności publicznej na I kwartał 1946 r. i rok budżetowy 1946/47.

(L. dz. 12318/B.Z. 369/45.)

Do
Wszystkich Obywateli Wojewodów (Wydziały Odbudowy) oraz Dyrekcji Odbudowy w Gdańsku, Szczecinie, Poznaniu i Wrocławiu.

Jedną z najważniejszych dziedzin odbudowy kraju stanowią zakłady i urządzenia użyteczności publicznej.

Należy więc przyłożyć najdalej idące starania o to, żeby takie zakłady jak wodociągi, kanalizacja, oczyszczanie miast, elektrownie, gazownie, rzeźnie, kąpieliska, szpitale i t. d. zostały w jak najkrótszym czasie odbudowane i doprowadzone do stanu użytecznego z taką wydajnością, któraby mogla w zupełności zaspokoić potrzeby ludności i przemysłu.

Ministerstwo Odbudowy zamierza w pierwszym kwartale 1946 r. i w roku budżetowym 1946/47 udzielać nadal kredytów na odbudowę wspomnianych zakładów.

Ministerstwo zwraca jednak uwagę, że wnioski kredytowe muszą być poparte odpowiednio opracowanymi projektami technicznymi, szczegółowymi kosztorysami i innymi materiałami, wskazującymi celowość projektowanych zakładów i urządzeń pod względem sanitarnym, technicznym i gospodarczym.

Koszt sporządzenia lub odtworzenia projektu odbudowy zakładu w wypadkach nieodzow-

nych może być włączony do wniosku kredytowego.

Tylko wnioski należycie opracowane technicznie i gospodarczo uzasadnione będą uwzględniane przez Ministerstwo Odbudowy.

Zasada ta będzie szczególniej przestrzegana w nowym roku budżetowym 1946/47.

Opracowanie techniczne powinno być zgodne z obowiązującymi przepisami prawnymi w zakresie zakładów i urządzeń użyteczności publicznej, a mianowicie z dziedziny zaopatrzenia ludności w wodę, usuwania nieczystości, prawa budowlanego, zabudowania osiedli i in. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 551 z roku 1931, Nr. 62, poz. 574 z r. 1928, Nr. 32, poz. 310 i 311 z r. 1928, Nr. 24, poz. 210 z r. 1938, Nr. 23 poz. 202 z r. 1928, Nr. 56 poz. 405 z r. 1936 i t. d.).

Wnioski kredytowe na I kwartał b. r. wraz ze wszystkimi niezbędnymi materiałami uzasadniającymi muszą być nadesłane Ministerstwu Odbudowy do 30 listopada b. r., a na rok budżetowy 1946/47 nie później niż do 31 stycznia przyszłego roku.

Program odbudowy i hierarchię potrzeb poszczególnych zakładów użyteczności publicznej w każdym województwie ustala odnośny Wydział Odbudowy po porozumieniu się z Wydziałami: Samorządowym, Zdrowia i innymi zainteresowanymi oraz z właściwym terenowym czynnikiem społecznym.

Termin rozpoczęcia robót, sposób ich prowadzenia i jakość wykonywanych robót powinny być ściśle kontrolowane przez Wydział Odbudowy, a przyjęcie robót z reguły musi być dokonane komisyjnie z udziałem przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego.

Jednocześnie Ministerstwo Odbudowy przypomina, że sprawozdania finansowe z prowadzonych robót, zgodnie z instrukcją Ministerstwa o zasadach kredytowania odbudowy z dnia 8.VI 1945 r., muszą być nadesłane do Biura Zakładów i Urządzeń Użyteczności Publicznej w terminie do 30 każdego miesiąca następującego po miesiącu sprawozdawczym.

W szczególności Ministerstwo prosi Obywatela Wojewodę o dopilnowanie punktualnego nadesłania sprawozdań finansowych, uzupełnionych dokładnym opisem robót wykonywanych w bieżącym kwartale budżetowym.

Dyrektor Biura
Zakładów i Urządzeń Użyteczności Publicznej

Inż. Mgr. Z. Rudolf.

44

OKÓLNIK Nr 31

z dnia 15 listopada 1945 r.

w sprawie raportów o stanie zatrudnienia w przedsiębiorstwach budowlanych

L dz. 13431/Bud. R9/45).

Do

Wszystkich Urzędów Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Pełnomocników Rządu na Okręg: Śląsk Dolny w Lignicy, Pomorze Zachodnie w Koszalinie, Mazurski w Olsztynie, Dyrekcji Odbudowy w Poznaniu, Szczecinie, we Wrocławiu, w Gdańsku.

Ministerstwo Odbudowy winno posiadać pełny i stale aktualny obraz stanu zatrudnienia w przemyśle budowlanym na obszarze całego Państwa. W związku z powyższym zarządza się:

1. poczynając od miesiąca grudnia b.r. Wydziały Odbudowy nadsyłać będą raporty o stanie zatrudnienia według wzoru podanego w załączniku.

2. raport winien obejmować dane z całego Województwa z miesiąca ubiegłego.

3. w raporcie należy podać ogólny stan zatrudnienia w ubiegłym miesiącu we wszystkich przedsiębiorstwach budowlanych, a więc zarówno w przedsiębiorstwach państwowych, samorządowych, społecznych jak i prywatnych.

4. wzory raportów należy natychmiast rozesłać do powiatowych władz budowlanych (Referaty Odbudowy w Starostwach) z odpowiednią instrukcją o sposobie wypełnienia raportu. Władze powiatowe względnie Magistraty winny zarządzić, aby miejscowe przedsiębiorstwa budowlane nadsyłały systematycznie raporty o stanie zatrudnienia, w terminie do 5-go każdego

miesiąca za m-c ubiegły, według załączonego wzoru.

5. na podstawie tych raportów powiatowe władze budowlane winny przesyłać Wojewódzkiemu Wydziałowi Odbudowy raport o stanie zatrudnienia na terenie danego powiatu w terminie do 7-go każdego miesiąca za m-c ubiegły, według załączonego wzoru.

6. na podstawie otrzymanych z powiatów rapartów Wydział Odbudowy sporządza raport o stanie zatrudnienia na terenie województwa (okręgu administracyjnego) według załączonego wzoru. Raport winien być przesyłany co miesiąc do Ministerstwa Odbudowy, Departament Budownictwa, w terminie do 15-go każdego miesiąca za m-c ubiegły.

7. pierwszy raport według załączonego wzoru winien być sporządzony za m-c grudzień b. r. i przesłany do Ministerstwa w terminie do 15-go stycznia 1946 r.

8. zwraca się uwagę Naczelników Wydziałów Odbudowy na specjalne znaczenie raportów o stanie zatrudnienia i konieczność systematycznego nadsyłania tych raportów w wyznaczonym terminie.

9. jednocześnie uchyla się postanowienia okólnika Ministerstwa Odbudowy z dnia 16.VII 1945 r. L. dz. 4862/Bud.

3. Załączniki
(wzory raportów).

Dyrektor Departamentu Budownictwa:
Inż. K. Tyszka.

Załącznik 1 do okólnika Nr. 31

Wzór raportu nadsyłanego przez poszczególne przedsiębiorstwa budowlane do Referatu Odbudowy w Starostwie.

R a p o r t

o stanie zatrudnienia w przedsiębiorstwie budowlanym ....
w miesiącu .... 1945 r.

Nazwa przedsiębiorstwa. Nazwisko właściciela i siedziba	Personel techniczny			Pracowników fizycznych			Personel administracyjno-biurowy	Ogółem osób zatrudnionych
	Inżynierów	Techników	Majstrów i podmajstrzych	Rzemieślników samodzieln.	Pomoc rzemieślnicza	Robotników budowlan.		
	1	2	3	4	5	6	7	8
Przedsiębiorswo Budowlane „Odbudowa" Spółdzielnia z odp. udz. Radom ul. Warszawska	1	3	8	20	50	200	3	285

UWAGI: a) stwierdza się niedostateczną ilość pracowników kategorji ....
podać w/g numeracji rubryk w raporcie od 1) do 7)
np. niedostateczna ilość pracowników kategorji 2) i 4)
b) stwierdza się nadmiar pracowników kategorji ....
w szczególności w miejscowościach ....

Zarząd przedsiębiorstwa
(pieczęć i podpis)

Załącznik 2 do okólnika Nr. 31

Wzór raportu nadsyłanego przez Referaty Odbudowy w Starostwach do Wojewódz. Wydziału Odbudowy.

Raport

o stanie zatrudnienia w przedsiębiorstwach budowlanych na terenie powiatu ....
w miesiącu .... 1945 r.

L. p.	Nazwa przedsiębiorstwa. Nazwisko właściciela i siedziba	Personel techniczny			Pracowników fizycznych			Personel administracyjno biurowy	Ogółem osób zatrudnionych
		Inżynierów	Techników	Majstrów i podmajstrzych	Rzemieślników samodzieln.	Pomoc rzemieślnicza	Robotników budowlan.		
		1	2	3	4	5	6	7	8
1	S. P. B. Mińsk Mazowiecki, ul. Warszawska Nr. 20	1	3	8	20	100	300	5	437
2	Spółdzielnia „Odbudowa" Kałuszyn, ul. Mińska	—	2	6	10	40	150	2	210
3	Przeds. Robót Budowl. W. Kozłowski, Mrozy ul. Kałuszyńska	—	1	5	6	12	60	1	85
3	Razem:	1	5	19	26	152	510	8	732

UWAGI: a) na terenie powiatu stwierdza się niedostateczną ilość pracowników kategorji .... (podać w/g numeracji rubryk w raporcie od 1 do 7). Np. niedostateczna ilość pracowników kategorji 2) i 4), w szególności w miejscowościach ....
b) na terenie powiatu stwierdza się nadmiar pracowników kategorji .... w szczególności w miejscowościach ....
c) inne uwagi i wyjaśnienia:

Podpis ....

Załącznik 3 do okólnika Nr. 31

Wzór raportu nadsyłanego przez Wydział Odbudowy do Ministerstwa Odbudowy

Raport

o stanie zatrudnienia w przedsiębiorstwach budowlanych na terenie Województwa
w miesiącu .... 1945 r.

Przedsiębiorstw budowlanych czynnych	Personel techniczny			Pracowników fizycznych			Personel administracyjno-biurowy	Ogółem osób zatrudnionych
	Inżynierów	Techników	Majstrów i podmajstrzych	Rzemieślników samodzieln.	Pomoc rzemieślnicza	Robotników budowlan.		
	1	2	3	4	5	6	7	8
10	8	15	40	200	400	1200	30	1893

UWAGI: a) na terenie województwa stwierdza się niedostateczną ilość pracowników kategorji .... (podać w/g numeracji rubryk w raporcie od 1 do 7). Np. niedostateczna ilość pracowników kategorji 2) i 4), w szczególnoci w miejscowościach ....
b) na terenie województwa stwierdza się nadmiar pracowników kategorji .... w szczególności w miejscowościach ....
c) inne uwagi i wyjaśnienia.

Naczelnik Wydziału Odbudowy (podpis) ....

45

OKÓLNIK Nr 32

z dnia 1 grudnia 1945 r.

w sprawie ograniczeń w robotach remontowych.

Do wszystkich Ministerstw (z wyjątkiem Obrony Narodowej, Komunikacji, Poczt i Telegrafów), wszystkich Urzędów Wojewódzkich i Dyrekcji Odbudowy, Biura Zarządu Nieruchomości na m. st. Warszawę, Biura Odbudowy Stolicy, Delegatów Ministerstwa Odbudowy w Komitetach Budowlanych.

Niewspółmierność pomiędzy potrzebami budowlanymi Państwa i środkami, jakie mogą być na ten cel przeznaczone zmusza do zastosowania najdalej posuniętej oszczędności przy wszelkich robotach budowlanych. Da się to osiągnąć głównie przy robotach wykończeniowych przez zredukowanie ich programu do robót faktycznie niezbędnych dla doprowadzenia budynku do stanu używalności.

W związku z powyższym przy wszystkich robotach finansowanych z budżetu Ministerstwa Odbudowy zabrania się, aż do odwołania, wykonywania robót następujących:

wszelkich robót elewacyjnych, tynków gładkich i wypraw szlachetnych,

okładania ścian płytami kamiennymi, tafelkami itp.; okładania ścian wewnętrznych glazurą, boazerią itp.,

malowania olejnego ścian,

obić ściennych (tapety),

szklenia okien i drzwi zimowych (szklenie tylko pojedyńcze),

kosztownych instalacyj wszelkiego rodzaju, zwłaszcza oświetleniowych (armatur itp.),

sztukaterii i kosztownych elementów dekoracyjnych,

kosztownych okuć.

Wyżej wyszczególnione roboty należy zastąpić innymi oszczędniejszymi, prostszego wykonania. Przy wszystkich wogóle robotach należy stosować najdalej idące ograniczenia, a więc:

należy ograniczyć malowanie olejne podłóg, układanie posadzek dębowych i terrakotowych, malowanie klejowe do najprostszego, względnie do bielenia.

Wszelkie instalacje wykonywać wyłącznie w zakresie najniezbędniejszym.

W związku z powyższym należy niezwłocznie poddać rewizji stan robót zarówno już wykonywanych, jak i program tych, na które wydano już zlecenie, przy czym wymienione ograniczenia należy przeprowadzić planowo, według kosztorysów właściwych oraz umów i zleceń.

Niemożność bądź niecelowość zmiany należy w każdym przypadku uzasadnić.

Dalsze oszczędności w robotach należy osiągnąć przez należytą organizację wykonania robót, przede wszystkim racjonalne i szybkie zabezpieczenie budynku od dalszego zniszczenia, a następnie szczegółowo opracowany harmonogram robót tak, aby kolejności poszczególnych robót nie kolidowały ze sobą i nie powodowały uszkodzenia robót już wykonanych i dodatkowych kosztów.

W wypadkach szczególnych (jak np. w budynkach szpitalnych i tp.) mogą być dopuszczone odchylenia za każdorazowym zezwoleniem Min. Odbudowy.

O wykonaniu i stosowaniu okólnika należy powiadomić Ministerstwo Odbudowy.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski.

46

OKÓLNIK Nr 33

z dnia 10 października 1945 r.

w sprawie premii towarowych za zwiększoną wydajność pracy dla pracowników zatrudnionych przy odbudowie.

(L. dz. 10435/Bud.)

Na mocy uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów zostały przydzielone do dyspozycji Ministerstwa Odbudowy materiały włókiennicze, przeznaczone na premie towarowe za zwiększoną wydajność pracy dla pracowników zatrudnionych przy odbudowie.

W związku z powyższym zarządza się:

1. Materiały włókiennicze przeznaczone na premie zostaną asygnowane na imię Naczelników Wydziałów Odbudowy. Przydział i rozdział tych materiałów będzie się odbywał pod osobistą odpowiedzialnością Naczelników Wydziałów Odbudowy. W sprawie rozdziału tych materiałów zostanie wydana specjalna instrukcja.

2. Z premii w postaci t.zw. punktów towarowych korzystać mogą jedynie pracownicy tych

przedsiębiorstw, które wypłacają zarobki robotnikom na zasadach układu zbiorowego pracy, zgodnie z okólnikiem Min. Odbudowy z dnia 16.VIII.1945 r., L. dz. 6658/45/bud. (wysokość premii i sposób obliczania podane w § 11 — 13 układu i zał. 3 p. 6 układu).

3. Premie zostaną rozdzielone na m-c sierpień i wrzesień b.r. Każde przedsiębiorstwo, zatrudniające pracowników na zasadach wymienionego układu zbiorowego, winno indywidualnie wystąpić do Wydziału Odbudowy o przydział premii.

4. Celem udowodnienia, że warunki układu zbiorowego są dotrzymywane, przedsiębiorca winien przedstawić oryginalne listy płacy, a nadto złożyć wykazy obliczeniowe premii towarowych, należnych pracownikom za zwiększoną wydajność pracy, oddzielny wykaz za m-c sierpień i oddzielny za m-c wrzesień 1945 r.

5. Ogólna suma przydzielonych punktów towarowych dla poszczególnego przedsiębiorstwa za dany miesiąc nie może w żadnym razie przekraczać pełnej ilości robotnikomiesięcy pomnożonej przez 14.

Naczelnicy Wydziałów wezwą przedsiębiorstwa do niezwłocznego złożenia wyżej wymienionych wykazów obliczeniowych premii towarowych i pouczą przedsiębiorstwa o maksymalnej ilości punktów towarowych, jaka na nie może przypaść.

6. Nadesłane przez przedsiębiorstwa zapotrzebowania na premie towarowe należy sprawdzić, czy odpowiadają warunkom p.p. 2 — 6 niniejszego okólnika i ewentualnie skorygować.

7. Na podstawie sprawdzonych już zapotrzebowań należy sporządzić wykaz imienny przedsiębiorstw z wyszczególnieniem ilości punktów towarowych, przypadających na każde przedsiębiorstwo za m-c sierpień i oddzielnie za m-c wrzesień 1945 r.

W ten sposób sporządzony wykaz punktów towarowych należy przesłać do Ministerstwa Odbudowy w nieprzekraczalnym terminie *do dnia 20.X.1945* r.

Dyrektor Departamentu Budownictwa:
Inż. K. Tyszka.

47

INSTRUKCJA

z dnia 22 października 1945 r.

w sprawie rozdziału premii towarowych dla pracowników zatrudnionych w przemyśle budowlanym.

1.

W najbliższym czasie Naczelnicy Wydziałów Odbudowy otrzymają talony na odbiór przyznanych materiałów włókienniczych na premie towarowe.

Talony te należy wręczyć wraz ze stosownym upoważnieniem do odbioru Zarządowi Wojewódzkiego Oddziału „Społem".

2.

Stosownie do załączonej w odpisie umowy, „Społem" podjęło się sprowadzenia tych towarów do siedziby Urzędu Wojewódzkiego i rozprowadzenia ich między przedsiębiorstwa budowlane.

3.

Po sprowadzeniu przez „Społem" do siedziby Urzędu Wojewódzkiego wymienionych towarów, Wydział Odbudowy winien ustalić cenę, po której towary te będą wydawane przedsiębiorstwom budowlanym.

Za podstawę należy przyjąć cenę rachunku centrali tekstylnej, względnie fabryki. Do ceny tej można doliczyć następujące wydatki „Społem" według przedstawionych i skontrolowanych rachunków:

1) Koszt odbioru towarów z fabryki wzgl. z hurtowni Centrali tekstylnej i dostawy do magazynów,
2) koszt przewozu z magazynów i załadowania do wagonu oraz koszt przewozu kolejowego do stacji przeznaczenia i zwózki ze stacji do magazynu „Społem",
3) koszt transportu samochodowego z miejsca odbioru do miejsca przeznaczenia, o ile towary będą wysyłane samochodami,
4) koszty konwojentów, zarówno przy transporcie kolejowym, jak i samochodowym.

Nadto do ceny doliczyć można łączną marzę zarobkową „Społem" w wysokości 15% od sumy rachunku Centrali Tekstylnej t.j. od ceny kosztu + wszelkich innych świadczeń, jakie Centrala Tekstylna będzie doliczać.

Należy zwrócić szczególną uwagę na to, aby „Społem" podawało koszty transportów i konwojów według rzeczywistych wydatków własnych, przyjmując stawki skromne, tak jak to przystało na społeczną instytucję i bez żadnego ukrytego zysku.

4.

Otrzymane z przedsiębiorstw budowlanych wykazy obliczeniowe premii (p. 4 — 6 okólnika z dn. 10.X.45 r. L. dz. 10.435/Bud), wykażą ilośc punktów towarowych przypadających na poszczególne przedsiębiorstwa.

Na podstawie tych wykazów obliczeniowych premii, Wydział Odbudowy wydawać będzie składnicom „Społem" zlecenia na wydanie odpowiedniej ilości towarów, obliczone już w metrach i kilogramach.

Za podstawę przeliczenia punktów na towary, przyjąć należy następujący stosunek:

1 punkt towarowy = wełny 0,05 mtr. albo
bawełny 0,175 „ albo
jedwabiu 0,07 „ albo
trykotu 0,0176 kg

Rozdziału należy dokonać w ten sposób, aby przedsiębiorstwa otrzymały na wykazaną ilość punktów wszystkie rodzaje towarów, a więc zarówno wełnę, bawełnę, jedwab i trykoty. W przybliżeniu należy przyjąć stosunek rozdziału następujący: wełna 0,2, bawełna 0,2, jedwab 0,1, trykot 0,5 należnych punktów.

5.

Wydział Odbudowy sprawuje nadzór nad czynnościami „Społem" w przedmiocie magazynowania i rozdziału towarów premiowych. Nadmienia się, iż zgodnie z umową zawartą ze „Społem", towary premiowe winny być rozdzielone przez Wydziały Odbudowy w terminie 3-ch tygodni od daty zawiadomienia przez „Społem" o posiadaniu na składzie wszystkich asortymentów tych towarów.

6.

Wydział Odbudowy w porozumieniu z organami Inspekji Pracy i Związku Zawodowego Robotników Przemysłu Budowlanego dopilnuje, aby przyznane przedsiębiorstwom materiały były niezwłocznie wydane robotnikom zgodnie z wykazami obliczeniowymi premii towarowych,

7.

Do dnia 10-go każdego miesiąca należy nadsyłać sprawozdania z akcji rozdziału w miesiącu ubiegłym i podawać ilość posiadanych towarów premiowych.

Dyrektor Departamentu Budownictwa:
Inż. K. Tyszka.

KOMUNIKAT

Ministerstwo Sprawiedliwości przystąpiło do wydawania Centralnego Czasopisma Prawniczego, poświęconego praktyce i wykładni prawa oraz służbie wymiaru sprawiedliwości.

Czasopismo wydawane jest jako miesięcznik w przeciętnej objętości 48 stronic druku średniego formatu.

Cena egzemplarza w wolnej sprzedaży wynosi 15 złotych. Prenumerata kwartalna (3 zeszyty) wynosi: normalna — 40 złotych, ulgowa (dla sędziów i prokuratorów) — 30 złotych, wyjątkowa (dla asesorów i aplikantów oraz urzędników wymiaru sprawiedliwości) — 20 złotych.

Zamówienia na prenumeratę czasopisma kierować należy (na karcie pocztowej) pod adresem: Ministerstwo Sprawiedliwości, Warszawa, ul. Wileńska 2/4, Centralne Czasopismo Prawnicze.

SPROSTOWANIE OMYŁKI

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Odbudowy Nr 1 z dnia 15 września 1945 r. na stronie 15-tej w wierszu 11-tym po słowach „Kierownik Oddziału" zamiast:

„V — VI 200 1"

powinno być „VI — VII 100"

Cena numeru niniejszego zł. 25

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Odbudowy, Warszawa, Al. Marszałka Stalina 38

Drukiem Spółdz. Wyd. „Czytelnik" Drukarnia Nr. 2, Warszawa, Marszałkowska 3/5